

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobce: **I.T. , narozený ... , státní příslušnost Ukrajina**
bytem v ČR ...
zastoupeného: Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 1417/25,
110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2018 č. j. MV-175794-4/SO-2015

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 1. 2018 č. j. MV-175794-4/SO-2015 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4.114 Kč k rukám advokáta Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 19. 2. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) ze dne 6. 12. 2017, č. j. MV-

113873-5/SO/2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 9. 2015 2015 č. j. OAM-14689-19/DP-2015, kterým byla dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 ve spojení s ust. § 37 odst. 2 písm. b) a § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, neboť nebyla splněna podmínka dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány postupovaly v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“). Správní orgány by měly rozhodovat na základě stavu věci, který je v době vydání rozhodnutí. Žalobce podal svou žádost dne 3. 6. 2015, avšak řízení o žádosti žalobce trvalo (bez zavinění žalobce) skoro tři roky, přičemž v mezidobí se zcela změnila osobní a rodinná situace žalobce. O této skutečnosti musela žalovaná při rozhodování vědět. Žalovaná vycházela stejně jako správní orgán I. stupně z předpokladu, že žalobce žije na adrese ..., přestože mu bylo z vlastní činnosti známo, že žije na adrese ... Žalovaná tedy nesprávně posoudila žalobcovy náklady na bydlení. Stejně tak žalovaná vycházela nesprávně z předpokladu, že žalobce žije se svou bývalou družkou paní P. (pozn. soudu: Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce měl pravděpodobně na mysli paní I. I.), ačkoliv byla žalované známa skutečnost, že se žalobce oženil s jinou ženou a žije na jiné adrese. Žalovaná vycházela při svém rozhodování, které bylo učiněno až 3 roky po podání žádosti, z podkladů z roku 2015 a žalobce je toho názoru, že žalovaná pochybila, když žalobce nevyzvala k doložení aktuálních podkladů.
3. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí správních orgánů, a to v části týkající se výpočtu nákladů na bydlení. Správní orgány postupovaly nesprávně, když sečetly částku vynakládanou na byt v Praze s částkou vynakládanou na byt v Karlových Varech. Užívání v bytu v Praze není ve správním spisu dostatečně podloženo, jelikož pouhé tvrzení žalobce není dostačující. Správní orgán měl nejprve ověřit, zda žalobce skutečně užívá oba byty, a to pravidelně každý měsíc. Žalobce namítá, že náklady na bydlení měly být započítány pouze za byt v Karlových Varech.
4. Dle názoru žalobce správní orgán přihlédl pouze k podkladům svědčícím v neprospěch žalobce, podklady svědčícími ve prospěch se vůbec nezabýval (žádost měla všechny zákonem předpokládané náležitosti). Žalobce ani nebyl vyslechnut ohledně okolností případu žádoucích.
5. Poslední žalobní bod se týkal nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Výčet oblastí, které je správní orgán zkoumat a který je uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém

meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. V této souvislosti rovněž žalobce namítal, že se žalovaná s touto námitkou nedostatečně vypořádala ve svém rozhodnutí.

6. Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění správních rozhodnutí a dále uvedla, že povinnost doložit určitou výši úhrnného měsíčního příjmu podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je promítnutím obecné povinnosti cizince doložit jistou výši finančních prostředků, které jsou dostatečné pro zajištění nezbytných nákladů na pobyt cizince na území České republiky, aniž by cizinec k zajištění těchto nezbytných nákladů využíval systému státní sociální podpory. Jelikož cizinec musí být schopen uhradit předmětné náklady na pobyt na území České republiky každý měsíc, jak vyplývá ze zákonné dikce „úhrnný měsíční příjem“, je nutné, aby disponoval kontinuálně, tj. po celou dobu platného pobytu na území České republiky, a současně měsíčně, tj. pravidelně, minimální výši finančních prostředků za účelem pokrytí nezbytných potřeb svých a svých rodinných příslušníků.
8. Dle žalované byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu, přičemž tento názor byl rozveden ve správních rozhodnutích.
9. K námitce nesprávného výpočtu nákladů na bydlení žalovaná uvedla, že žalobce v nalézacím řízení skutkově zjištění k nákladům na bydlení nijak nezpochybnil, neuplatnil žádný důkaz ani tvrzení k případné změně v jeho skutečných nákladech vynakládaných na bydlení. Správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházel z dokladů předložených žalobcem. Správní orgán I. stupně nebyl povinen opakovaně vyzývat žalobce k doložení příjmů a k prokázání skutečných nákladů na bydlení.
10. Ve vztahu k námitce týkající se posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná odkázala na str. 5 napadeného rozhodnutí.
11. Závěrem žalovaná navrhla, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
13. Soud žalobu shledal důvodnou.

14. Při rozhodování věci vycházel soud z právně významných skutečností vyplývajících ze správního spisu. Ve správním spisu je založena žalobcová žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kterou žalobce podal dne 3. 6. 2015. Spolu s žádostí žalobce správnímu orgánu předložil nájemní smlouvu ze dne 15. 12. 2014 o pronájmu objektu na adrese Z nájemní smlouvy vyplývá, že se žalobce spolu s paní I.I. zavázal za užívání bytu na výše uvedené adrese platit nájemné ve výši 5.500 Kč měsíčně. Součástí správního spisu je vyúčtování záloh na pojistné důchodové pojištění za rok 2014 vydané Okresní správou sociálního zabezpečení ze dne 8. 6. 2015 a dále potvrzení téhož správního orgánu o tom, že žalobce nemá splatný závazek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Dále platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2014 ze dne 25. 5. 2015 a potvrzení Finančního úřadu pro Karlovarský kraj o neexistenci daňových nedoplatků ze dne 8. 6. 2015.
15. Dne 8. 4. 2015 byl v rámci řízení vedeném pod č. j. OAM-22505/TP-2014 proveden výslech paní I. I., nar. ..., o němž je sepsán protokol, jehož kopie je založena ve správním spisu. Paní I. uvedla, že působí jako jednatelka ve společnosti Koktebel Company, a za výkon této funkce dostává 2.000 Kč čistého měsíčně, a to od května 2014. Z výsledku dále vyplynulo, že ubytování má zajištěno na adrese ... V bytě bydlí spolu s žalobcem již dva roky. Na poplatcích za ubytování vynaloží celkem 5.500 Kč s tím, že každý platí polovinu.
16. Žalobce při svém výsledku konaném 8. 4. 2015 v rámci řízení o vydání povolení k trvalému pobytu vedeném pod č. j. OAM-2004/TP-2015 uvedl, že má zajištěno ubytování na adrese ... Na uvedené adrese žije s jeho přítelkyní paní I. I. kolem roka a půl, přičemž žalobce s v bytě se zdržuje jednou nebo dvakrát do měsíce. Žalobce uvedl, že se v době provedení výsledku zdržoval v bytě v P., kde si platí nájemné ve výši 4.000 Kč. Žalobce dále vypověděl, že v bytě U K. platí dohromady se svou přítelkyní nájemné ve výši 5.500 Kč. K otázce týkající se příjmu žalobce uvedl, že v současné době pracuje jako zedník v Praze, přičemž si vydělává více než 20.000 Kč měsíčně.
17. Součástí správního spisu je také smlouva o výkonu funkce jednatele paní I. I. a dále kopie potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti paní I. I. ze dne 16. 12. 2014 za období od října do prosince 2014. Průměrná čistá mzda za toto období činila částku 1.410 Kč.
18. Dne 14. 7. 2015 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k odstranění vad žádosti. Konkrétně byl žalobce vyzván k doložení dokladu prokazujícího příjem cizince ve smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž byl podrobně poučen, co je takovým dokladem míněno. Na základě uvedené výzvy zaslal žalobce správnímu orgánu potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti jeho přítelkyně, paní I. I., za období od května do července 2015. V tomto období činil čistý měsíční příjem žalobcovy přítelkyně 2.000 Kč.
19. Dne 29. 9. 2015 správní orgán I. stupně vydal pod č. j. OAM-14689-19/DP-2015 rozhodnutí, kterým žalobcovu žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zamítl a podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 ve spojení s ust. § 37 odst. 2 písm. b) a ve spojení s ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců platnost k pobytu neprodloužil, neboť žalobce nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu. Jako společně posuzovanou osobu správní orgán I. stupně bral přítelkyni žalobce, paní I.I. Proti uvedenému rozhodnutí si žalobce podal dne 8. 10.

2015 odvolání. V odvolání žalobce uvedl, že se jeho situace v době řízení změnila, již nežije v Praze, je doma v Karlových Varech a jeho družka má od 1. 9. 2015 příjem z výkonu funkce jednatele ve výši 5.933 Kč čistého. Spolu s odvoláním předložil žalobce správnímu orgánu potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti jeho přítelkyně I. I. za období od července do září 2015 ze dne 8. 10. 2015. Z potvrzení vyplývá, že průměrný čistý měsíční výdělek za uvedené období činil 3.311 Kč. Žalobce k odvolání rovněž přiložil smlouvu o výkonu funkce jednatelky společnosti, kterou uzavřela žalobcova přítelkyně paní I. se spol. KOKTEBEL Company s.r.o. dne 1. 9. 2015. Z čl. VI. smlouvy vyplývá, že odměna za výkon funkce jednatelky bude poskytována ve výši 6.000 Kč měsíčně.

20. Ve správním spisu je dále založeno potvrzení ze dne 2. 12. 2015 o provedené pobytové kontrole, ze kterého vyplývá, že paní I. I. na adrese ..., již nebydlí. Dne 18. 7. 2016 bylo správnímu orgánu doručeno podání žalobce, ve kterém uvedl, že s paní I. již nesdílí společnou domácnost, rozešli se v listopadu 2015, a že se žalobce ve svém domovském státě oženil. Žalobcova manželka zde zatím nemá pobyt, pobývá v domovském státě. Ve správním spisu je dále založeno potvrzení o zajištění ubytování vydané dne 22. 5. 2017, ze kterého vyplývá, že žalobce má zajištěno od 22. 5. 2017 ubytování na adrese ...
21. Následně dne 17. 1. 2018 žalovaná rozhodnutím č. j. MV-175794-4/SO-2015 žalobcovo odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaná ve svém rozhodnutí shrnula dosavadní průběh řízení. Dále uvedla, že souhlasí s názorem správního orgánu I. stupně, že úhrnný měsíční příjem žalobce a jeho družky je o 2.489 Kč nižší, než jeho požadovaná minimální výše 15.470 Kč. Žalobce tak neprokázal příjem v dostatečné výši. Postup správního orgánu I. stupně byl shledán zákonným a správným. Žalobce skutkový zjištění k nákladům na bydlení nijak nezpochybnil, ačkoliv má povinnost tvrzení a důkazní ve smyslu ust. § 52 správního řádu. Žalobce změny uplatnil až v odvolacím řízení, přičemž je zjevné, že tato tvrzení mohl uplatnit již v řízení prvoinstančním. Jelikož žalobce neuvedl žádnou překážku, která by mu bránila uplatnit tyto nové skutečnosti a návrhy na provedení důkazů před správním orgánem I. stupně, žalovaná k těmto návrhům nepřihlédla. Žalovaná rovněž neshledala, že by dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 147a zákona o pobytu cizinců byly nepřiměřené. Žalovaná v závěru svého rozhodnutí konstatovala, že žalobce v průběhu odvolacího řízení dne 18. 7. 2016 oznámil, že se rozešel se svojí družkou v listopadu 2015 a že se v domovském státě oženil. Manželka dosud nemá na území České republiky povolení k pobytu, je v domovském státě.
22. S jednotlivými žalobními námitkami se soud vypořádal následujícím způsobem.
23. Žalobce namítal, že žalovaná měla rozhodovat na základě stavu věci, který byl v době vydání jejího rozhodnutí. S touto se krajský soud ztotožňuje a pokládá ji za důvodnou. Obecně lze vyjít ze závěru, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Totéž platí i o rozhodnutí odvolacího správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008 č. j. 1 As 68/2008-12, ze dne 7. 4. 2011 č. j. 1 As 24/2011-79 a ze dne 16. 8. 2018 č. j. 1 As 165/2018; všechny rozsudky dostupné na www.nssoud.cz). Odvolací správní orgán není vázán skutkovým stavem zjištěným správním orgánem I. stupně. Devolutivní účinek odvolání spočívá v tom, že celá věc přechází k rozhodnutí na nadřízený orgán, který odpovídá (ve stejném rozsahu jako správní orgán I. stupně) za správné a úplné zjištění skutkového stavu a který je za tímto účelem oprávněn zopakovat již provedené dokazování a rovněž provést i důkazy

nové (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008 č. j. 1 As 68/2008-12). Na základě výše uvedeného lze shrnout, že odvolací orgán má rozhodovat na základě skutkového a právního stavu věci, který je zde v době jeho rozhodování (tj. v době vydání rozhodnutí). V případě žalobce je z listin předložených žalované v průběhu odvolacího řízení patrné, že se skutkový stav, ze kterého vycházel správní orgán I. stupně, v průběhu odvolacího řízení změnil. Žalobce žalované v průběhu odvolacího řízení sdělil, že se s původní družkou (paní I.) rozešel, bydlí na jiné adrese, a oženil se se ženou, která bydlí na Ukrajině. Žalovaná k této skutečnosti vůbec nepřihlédla a nevyzvala žalobce, aby své tvrzení upřesnil a doložil, přestože se v dané věci jednalo o zásadní změnu skutkového stavu, neboť příjmy žalobcovy družky paní I. byly zohledňovány při posuzování žádosti o povolení k pobytu, avšak z důvodu změny okolností již nebyly aktuální. Při takové změně okolností byla žalovaná povinna přihlídnout k výše uvedeným žalobcem tvrzeným skutečnostem, které nemohly být uplatněny před správním orgánem I. stupně, neboť tyto nastaly až v průběhu odvolacího řízení. Žalovaná měla v souladu se shora citovanou judikaturou zjistit aktuální skutkový stav věci, a to tím spíše, když o žalobcově odvolání rozhodovala více než dva roky (odvolání bylo podáno 8. 10. 2015, napadené rozhodnutí bylo vydáno 17. 1. 2018). Toto však žalovaná neučinila a své rozhodnutí zatížila vadou. V důsledku uvedeného pochybení žalované skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, neodpovídá skutečnosti a je v rozporu s listinami založenými ve správním spisu. Žalobcovu námitku tedy soud shledal důvodnou, a jelikož by uvedené pochybení správního orgánu mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, krajský soud byl nucen předmětné rozhodnutí žalované zrušit a věc jí vrátit k dalšímu řízení.

24. Jelikož se správní orgán v dalším řízení bude opětovně zabývat posouzením nového skutkového stavu věci, pokládal soud za nadbytečné zabývat se ostatními námitkami, které směřovaly do části rozhodnutí zabývajícího se zjištěným skutkovým stavem.
25. Soud však pokládá za potřebné vyjádřit se k námitce, že správní orgán přihlédl pouze k podkladům svědčícím v neprospěch žalobce, a podklady svědčícími ve prospěch se vůbec nezabýval, přičemž žalobce ani neměl být vyslechnut ohledně okolností případu. Tato námitka je nedůvodná. Jelikož žalobce tento žalobní bod žádným způsobem nekonkretizoval, soud pouze v obecné rovině uvádí, že pochybení správních orgánů v tomto ohledu neshledal. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je patrné, že správní orgány při svém rozhodování vzaly v úvahu jak skutečnosti svědčící ve prospěch, tak neprospěch žalobce. Rovněž je nutné zdůraznit, že žalobcův výslech byl proveden v řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu dne 8. 4. 2015 č. j. OAM-2004-12/TP-2015, o kterém byl sepsán protokol, jehož kopie je založena ve správním spisu.
26. Nedůvodná je rovněž námitka nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal, že správní orgán při posuzování otázky přiměřenosti nezvážil všechna kritéria uvedená v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážit všechna kritéria, která vypočítává citované ustanovení, avšak nemusí v rozhodnutí všechna zde uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad do rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a nikoliv ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení. Správní orgány se v případě žalobce posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcových práv ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců zabývaly a

přestože ve svém rozhodnutí nezmiňují výslovně všechna kritéria vyjmenovaná v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, nezatížily svá rozhodnutí vadou. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014 č. j. 8 As 109/2013-34 a ze dne 4. 4. 2019 č. j. 9 Azs 72/2019-32).

27. Vzhledem k výše uvedenému soud shledal žalobu za důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení bez jednání pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem [§76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.], spočívající v tom, že správní orgán vycházel z neaktuálního skutkového stavu věci, přestože mu žalobce v odvolacím řízení předložil podklady, dokládající jeho aktuální situaci, které nemohl předložit v rámci řízení před správním orgánem I. stupně. V důsledku uvedeného pochybení žalované je skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, v rozporu se spisy, a proto je namístě i aplikace ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Krajský soud současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Náklady řízení

28. Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Žalobci, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, soud přiznal k jeho návrhu ze dne 11. 6. 2019 náhradu nákladů řízení podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve výši 4.114 Kč. Tato náhrada je představována odměnou za právní zastoupení žalobce za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (písemné podání), a náhradou hotových výdajů ve 300 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnutý úkon právní služby a náhrada hotových výdajů v částce 3.400 Kč navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tedy o 714 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 28. 5. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu